దోస్తరానిక నీకోసం

గోవిందరాజు సీతాదేవి

పగలు పన్నెండు గంటలు కావస్తోంది

ఎండ నిప్పులు చెరుగుతోంది. అరవై యేళ్ళ శివాజీరావుగారు భోజనం చేసి వరండాలో వాలు కుర్చీలో కూర్చున్నారు. నిద్ర కళ్ళ మీదకి తూగుకొస్తుంది. మనసు పోష్టుమేన్ కోసం యెదురు చూస్తోంది. ఏ సైకిల్ శబ్దమైనా పోష్టుమేనేమో అన్నభ్రమలో ప్రహరీ గేటువైపు ఆశగా చూడసాగారు.

యివాళ శంభు దగ్గరనుంచి ఉత్తరం రావల్సినరోజు. ''ఈ పోష్టుమేనుకి యేం పోయే కాలం వచ్చిందో యివాళే ఆలశ్యం చేస్తున్నాడు'' విసుక్కున్నారు మనసులో శివాజీరావు గారు. శివాజీరావు గారు స్కూలు మాష్టరుగా వుద్యోగం చేసి రిటైర్ అయ్యారు. ఆయనకి ఒకే ఒక్క కొడుకు ప్రభాకర్. ప్రభాకర్ కి మూడేళ్ళు నిండకుండానే తల్లి కాస్తాపోయింది. స్నేహితులూ, బంధువులూ శివాజీ ని మరోపెళ్ళి చేసుకోమని సలహా చెప్పా రు. వత్తిడి తెచ్చారు.

నాబిడ్డకి సవతితల్లిని తేను. ఎంతకష్టమైనా సరేనేనే పెంచి పెద్ద చేస్తాను అన్నారు. అంతే ఆమాట మీదే వున్నారు. ప్రభాకర్‌ని పోష్టుగ్రాడ్యుయేట్‌ని చేశారు. బ్యాంకులో ఆఫీసరువుద్యోగం వచ్చింది. అంతే ఆడపిల్లల తండ్రులువేట ప్రారంభించారు. తండ్రీ కొడుకూ నాలుగు సంబంధాలు మాశారు. అందరిలోనూ శ్యామల నచ్చింది ప్రభాకర్‌కి. అంతేవాడి యిష్టమే నా యిష్టం అనుకుని కట్నకానుకలు మాకొద్దు అనేసి కొడుకు పెళ్ళిచేసి కోడలిని ఇంటికి తీసుకువచ్చారు. ''అమ్మయ్య యిప్పటికి ఇంటిబాధ్యత నాకు తీరింది. హాయిగా కృష్ణారామా అనుకుంటూ కాలక్షేపం చేసుకోవచ్చు. తీర్థయాత్రలు చేయవచ్చు నిశ్చింతంగా బ్రతకవచ్చు'' అనుకున్నారు శివాజీరావుగారు.

శ్యామల కాపురానికి వచ్చిన కొత్తలో అతి నెమ్మదిగా వుండేది. మామగార్ని యెంతో మర్యాదగా చూసేది. ఆయనకి కావల్సినవన్నీ సమయానికి అమర్చేది. అయితే ఆరునెలలు తిరక్కుండానే ఆ అమ్మాయిలో మార్పు రాసాగింది. ఆమార్పుని త్వరగానే గుర్తించగలిగారు శివాజీరావుగారు. దీనికికారణం యేమిటో త్వరగానే అర్థం చేసుకున్నారు.

భర్త అతిప్రేమ ఆ పిల్లల్లో అహంభావాన్ని నెలకొల్పింది. భార్యలేని మామగారంటే విసుగుకల్గసాగింది. ఈయన పానకంలో పుడకలా తమ మధ్యవుండి తీరాల్సిందేనా! అన్నభావం ఆపిల్లలో సహనాన్ని పోగొట్టింది.తనతోబాటు పెళ్లి అయిన తనస్నేహితులు యెందరో చిలకాగోరింకల్లా భార్యాభర్తలు కాపురాలు చేసుకుంటూ స్వర్గసుఖాలు పొందుతున్నారు. తన ముఖానే ఈరాత రాసిపెట్టి వుంది'' అన్నభావం రోజురోజుకీ పెరిగి ముసలాయన అంటే తేలికభావాన్ని కలగజేసింది. అదిప్రతిమాటలోనూ వ్యక్తం కాసాగింది.

శివాజీరావుగారు యిది భరించలేకుండా వున్నారు. లోలోపల కుమిలిపోసాగారు. ఈ పిల్లనేనుండటం'బరువు'అనుకూంటూవుండే కానీ ఈ నేనులేకుంటే ప్రభాకర్ ఈ స్థితికి వచ్చేవాడా. వాడిని కట్టుకున్న తను యిలా సుఖపడగలిగేదా! యీవిషయం యెందుకు ఆలోచించదు! తండ్రి కట్నం యివ్వలేని స్థితిలో వున్నాడని యెందరో పెళ్ళి కొడుకులు వచ్చిచూసి తిరిగి వెళ్ళిపోయారే. పైసకి ఆశపడకుండా పిల్లకావాలని ఇంటికి కోడలుగా తెచ్చుకున్న నన్ను యిలా తేలిగ్గా చూస్తుందా! ఆయన రక్తం వుడికి పోతూవుంటుంది. అయినా తనని తను సంబాళించుకొని రోజులు వెళ్ళదీస్తున్నారు. కొడుక్కి తన మనసులోని బాధని కాస్త కూడాతెలియకుండా జాగ్రత్తపడుతూ వుంటారు.

శ్యామల భోజనం చేసి వంటిల్లు సర్దుకుని పడక వేసిందంటే మూడుగంటలకిగానీ లేవదు. యెంత అర్జెంట్ పనివున్నా ఆమెని లేపకూడదు. ఆమె నిద్రపోయే సమయంలో కాకులు అరవకూడదు. పిచ్చికలు కిచకిచ మనకూడదు. అన్నాయా ఆమెకి ఒళ్ళుతెలియని కోపం వచ్చేస్తుంది. ఆ కోపంలో మామగార్ని నోటికి వచ్చినట్లుగా తిట్టేస్తుంది. ఆ తిట్లు భరించలేని శివాజీరావుగారు కోడలు పడుకున్నంత సేపూ ఆమెకి నిద్రాభంగం కలక్కుండా ఓ బారాటి కర్ర చేత బట్టుకొని గది కిటికీదగ్గర యిటూఅటూ తిరుగుతూ కాపలా కాస్తుంటారు. శ్యామల పడుకునేగది దగ్గరే జామ చెట్టువుండటం వల్ల ఏవోకొన్ని పక్షులు వచ్చి వాలుతూవుంటాయి. వాటిని అదిలిస్తే పారిపోతాయి. అయితే ఆయనకి వచ్చిన చిక్కల్లా పిచ్చుకలతో. వాటి దుంపతెగా యెంత అదిలించినా అవి చెట్టు మీదనుంచి యెగిరి పోయినట్లేపోయి తిరిగి వచ్చి 'కిచకిచ' మని గోలప్రారంభిస్తాయి. వాటిని అదిలించటంతో ఆయనకి క్షణంకూడా విశ్రాంతి వుండదు. ఒకవైపు తనకీ నిద్ర ముంచుకు వస్తూంటుంది. హాయిగా పడుకుని ఓ కునుకు తీయాలని వుంటుంది. కానీ వీలుకాదు. తనునిద్ర పోవాలంటే కోడలు నిద్ర లేవాలి.

తను వుద్యోగం చేస్తున్నప్పుడు భవిష్యత్తులోకి లొంగి చూసుకున్నప్పుడు ''డబ్బు'' వుంచుకోవాలి. అదివుంటే చాలు మరేయిబ్బందులూ వుండవు. అనుకునే వాడు. 'ఆడబ్బు' ఎక్కువనిలవ లేకున్నా తనకి వచ్చే పింఛను డబ్బుచాలు. తనకి యిప్పుడు యెదురయే సమస్యలు డబ్బుతో పరిష్కారం అయ్యేవి కావే. ఈ సమస్యలకి పరిష్కారం ఈజీవితం సమాప్తం అయినప్పుడే. ఆయన నిర్లిప్తంగా అనుకుంటూ పిచ్చికలని అదిలించి కర్రని భుజంమీద పెట్టుకుని యిటూ అటూ పచార్లు చేయసాగారు.

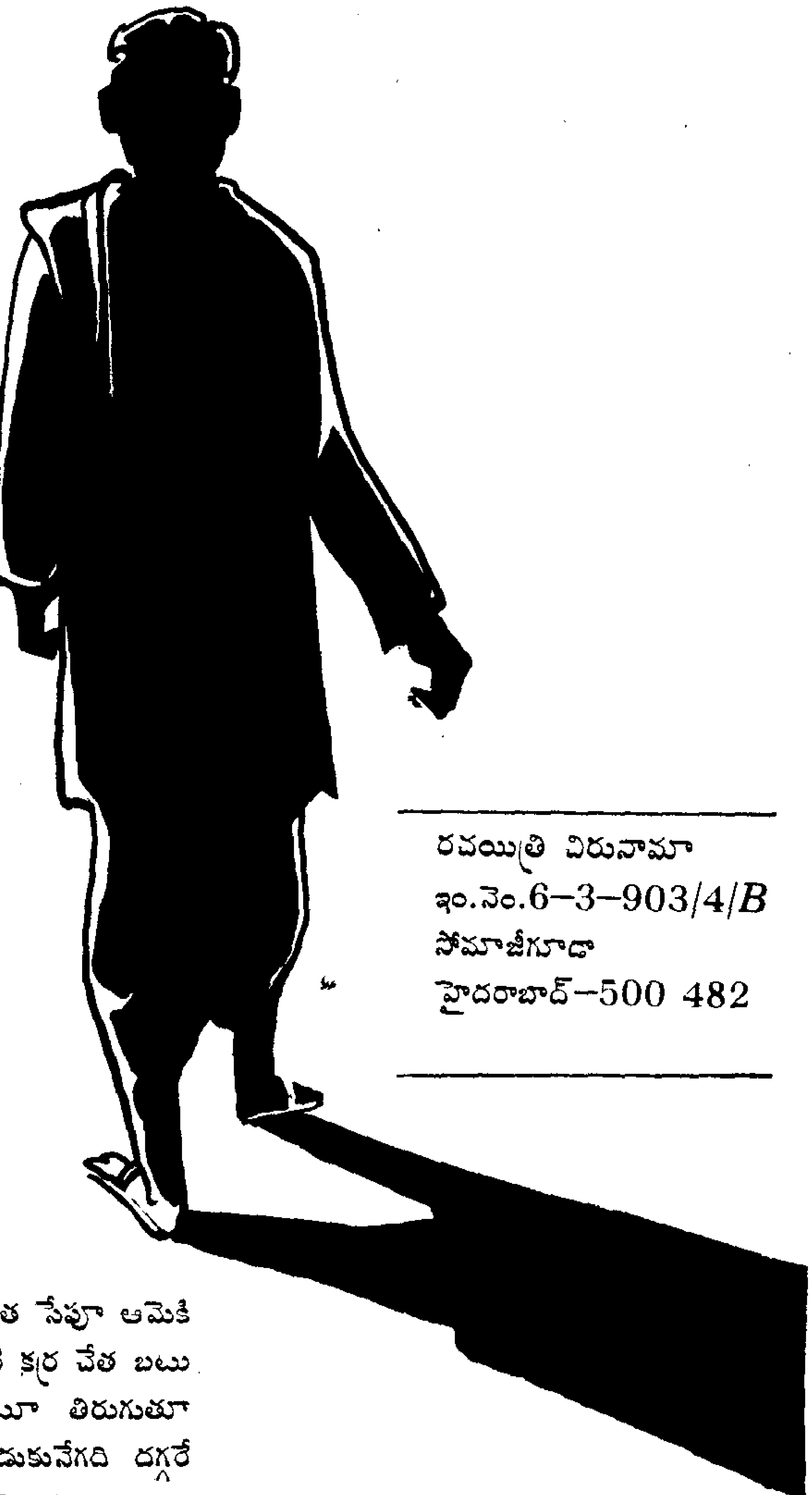

రచయిత్రి చిరునామా
ఇం.నెం.6–3–903/4/B
సోమాజీగూడా
హైదరాబాద్–500 482

'పోష్టు' అన్నకేక అమృతప్రాయంగా విన్పించింది. శివాజీరావుగారు గేటుదగ్గరకి ఒక్కఅంగలో వెళ్ళారు.

'నాకేనా!' అన్నారు పోష్టుమేన అందిస్తూన్న కవరు ఆతురతగా అందుకుంటూ ''మీక్కాదు తాత గారూ మీకోడలికి. ఔనుగానీ తాతగారూ

''మీకు ప్రతిగురువారమూ యెక్కడినించండీ వుత్తరం వస్తుందీ''

''ఓ ఫ్రెండ్ దగ్గర నుంచి''

''ఫ్రెండా! మీక్కూడాఫ్రెండ్సా'' తాతగారూ ప్రతి గురువారం వచ్చే వుత్తరం ఈరోజు రాలేదండీ '' అంటూవెళ్ళిపోయాడు.

శివాజీరావు గార్కి నీరసం ముంచుకొచ్చింది.

యివాళ కోసం నాలుగురోజుల నించీ యెదురు చూస్తూ గడిపాడు. ఈరోజు వుత్తరం రాకుంటే మళ్లీ గురువారం వరకూరాదు. వారం రోజులు యెదురు చూడాలి. నిస్సారమైన ఈ జీవితంలో స్నేహితుడు రాసే ఈ వుత్తరాలు ఒయాసిస్సులు. అవీ కరువైతే ... ఎలా! ఆత్మీయతాభిమానాలు యెక్కడ వెతుక్కోవాలి. వెతుక్కున్నా ఈకాలంలో యెక్కడ దొరుకు

తాయి.మనిషి సాటి మనిషిలో ఆత్మీయతా భావంతో మాట్లాడేంత అవకాశమూ అవసరమూ టైమూ యెక్కడుంటోంది ఈ యాంత్రిక యుగంలో.

"మామయ్యా యెక్కడ వచ్చావ్!" శ్యామల కంఠం ఖంగుమంది. శివాజీరావుగారు వులిక్కిపడి చూశారు. తనంటే పిచ్చికలకీ తేలికే. ఒక్కక్షణం ఏమరుపాటుగా ఉండేసరికి ఓ పది పిచ్చికలు కిటికీ లోనించి లోపలికి దూరి అల్లరి చేస్తున్నాయి.

'హూష్' అంటూ కర్ర గాలిలోకి విసరసాగారు. పిచ్చికలు ఎగురుకుంటూ వచ్చేశాయి. 'పిచ్చి ముండలు వస్తాయేమో' అనుకుంటూ నోటితోనే భయపెట్టసాగారు. తనచేతిలోని వుత్తరం హాలులో టీపాయ్ మీద పెట్టి తిరిగి డ్యూటీ చేయసాగారు.

ఆయనకి నిద్ర వస్తోంది. కళ్ళమీదకి నిద్ర ముంచుకు వచ్చే స్తోంది. కానీ నిద్ర పోవటానికి వీల్లేదు. తల్లీ నిద్రా దేవీ నన్ను కరుణించు. నాదరిచేరకు. గంటమూడు అయిన తర్వాత రా. నాకభ్యంతరంలేదు. అయితే అప్పుడు నీకుతీరుబడి వుండదని నాకు తెల్సునమ్మా.

ఆయన ఆవలింతలు ఆపుకుంటూ కర్ర పెట్టి చెట్టుకొమ్మని విసురుగా కొట్టారు. దానిమీద వాలి వున్న పిచ్చికముండలు హడిలిపోయి పారిపోయి, మళ్ళీ రాలేదు.

2

శివాజీరావుగారి దిన చర్యలో పెద్దగా మార్పుఉండదు. టైముకిలేవటం కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని స్నానం పూర్తి చేసుకోవటం, కోడలు విసురుగా పెట్టి వెళ్ళిన కాఫీగ్లాసు అందుకోవటం తాగటం, వరండాలోకి వచ్చి కూర్చుని పేపరు తిరగేయటం, తెలుగులో వార్తలు వినటం కాస్సేపు అలా బైటకి వెళ్ళి తిరిగి వస్తూదారిలో వున్న దేవాలయం దగ్గర దేవుడిని దర్శించటం తిరిగి ఇల్లుచేరటం.

అప్పుడే కొంపకిరాకపోతే కాస్సేపు అలాబైటకి తిరగకూడదూ అన్నట్లుముఖం పెట్టిన కోడలి వైపు చూసీ చూడనట్లు చూడటం, కొడుకు బ్యాంకుకు వెళ్ళినా పన్నెండు గంటలకి గానీ కోడలు వడ్డించక పోవటం, ఆ భోజనం కానిచ్చి కోడలు పడుకుంటే ఆమెకి నిద్రా భంగం కలక్కుండా 'డ్యూటీ' చేయడం. యిదేయిదే దినచర్య.

ఇరుగు పొరుగూ యిళ్ళలో తన వయసు వాళ్ళు యెవరూ లేక పోవటం వల్ల మరీ విసిగెత్తి పోతూవుంది.

ఈ విసుగులో ఈచికాకులో స్నేహితుడి వుత్తరాలు పరమానందాన్ని కల్గిస్తూంటాయి. ఆయన రాసిన పాతవుత్తరాలన్నీ దాచివుంచుకుని అప్పుడప్పుడూ చదువుకోవటం ఓకాలక్షేపంగా తయారైంది. అసలు శంభుతో పరిచయమే గమత్తుగా జరిగింది.

ఓసారితను తిరుపతి వెళ్ళాడు. కాటేజీలో బ్యాగ్ పెట్టి స్నానం వగైరా ముగించుకొని గుడికి వెళ్ళి దేవుడి దర్శనం చేసుకుని వచ్చి రూము తాళం వేస్తూ వుండగా యెదురు కాటేజీలో నించి ఓనడివయసు ఆయన వచ్చి పల్కరించాడు.

'ఏ వూరు మీది'అంటూ వివరాలు అడిగాడు పరిచయం చేసుకుంటూ 'చెప్పాను.' తర్వాత అడిగాను మీరేవూరి నుంచి వచ్చారు!

"స్వగ్రామం తెనాలి. కానీ వుద్యోగరీత్యా ఏలూరు దగ్గర పల్లెటూరిలో వుంటున్నాను. నాకోభార్య యిద్దరు అబ్బాయిలు, ముగ్గురు అమ్మాయిలు వున్నారు. జీవితంలో ఎదురయే పరిస్థితులకి విసిగి వేసారినప్పుడల్లా యిలా యీదేవుడి దగ్గరకి వస్తాను. కాటేజీ తీసుకుని రెండు రోజులుంటాను. మానసికంగా కొంత స్తిమితపడిన తర్వాత తిరిగి వెళ్ళిపోతాను." అడక్కుండానే అన్ని వివరాలు చెప్పిన ఆయన స్వభావం నాకెంతో నచ్చింది. నా వివరాలూ చెప్పి తర్వాత అన్నాను.

"దేవుడి దర్శనం చేసుకుని వచ్చారా"

"లేదు. నేనెప్పుడూ దేవాలయంలో వున్న ఆదేవుడిని చూడాలని అనుకోను. ఆయన్ని దర్శించుకోవాలని యెంతెంతో దూరంనించి వచ్చిన అమాయకులనీ, పిచ్చి వాళ్ళనీ చూస్తూ ఆనందిస్తుంటాను." ఇందుకే నేను యిక్కడికి వస్తుంటాను."

నామనసు చివుక్కుమంది. అయినా బాధని అణుచుకుని అడిగాను.అలా అనటంలో మీవుద్దేశ్యం యేమిటి?"

"చెప్పటంటారా"

"చెప్పండి " కుతూహలం అణుచుకుంటూ అడిగాను.

"నాపేరు శంభూ ప్రసాద్ .యికపోతే అంటూ క్షణం ఆగి తిరిగి చెప్పసాగాడు. నావుద్దేశ్యంలో మంచి మనసువున్న మనిషి దేవుడి కంటే గొప్పవాడూ అని. ఔనంటారా కాదంటారా"

'ఔను'

'మానవత్వం సాటి మనిషి అంటే సానుభూతీ అభిమానం ప్రేమా తెలిపే యిన్ని అవకాశాలుండగా యివన్నీ మరిచి మానవత్వాన్ని సమాధి చేసి అహంకారం కౌర్యంతో జీవిస్తూ మనసులేని, మాటాడలేని ఈ విగ్రహాలని పూజించాలనీ, తమ గొంతెమ్మ కోరికలనీ తీర్చమనీ నడమంత్రపుసిరి కలగజేయమనీ వెర్రి మొర్రి కోరికలు కోరుతూ యిక్కడికి వచ్చే యీ ప్రజలు అమాయకులూ పిచ్చివాళ్ళూ కాక మరెవరంటారు.

వాళ్ళని చూసి జాలిపడక యేం చేయమంటారూ"

శంభూప్రసాద్ చెప్తూన్న మాటలు ముందు విసుగ్గా తర్వాత కుతూహలంగా వింటూవుండి పోయాను. తిరిగి ఆయన చెప్పసాగాడు.

"మనిషి తనలోవున్న 'మంచి మనసు'అనే దేవుడిని చంపేసి తమ మనసులోని వికృత భావాలని ఏకరువు పెట్టి మాయాజాలం చేసి దేవుడు తమని యే అంతస్తులకో తీసుకువెళ్ళాలని పూజలు చేస్తారు. లంచాలిస్తారు. ఇందువల్లనే మన దేవాలయాలు ప్రశాంతతని కోల్పోయి వడ్డీ వ్యాపారస్తుల షాపుల్లా మారి పోయాయి.మీరేమంటారు." ఈమాటలని మళ్ళీమళ్ళీ మననంచేసుకోందే జవాబు చెప్పలేకపోయాను. ఆయన నవ్విలేచి వెళ్ళిపోతూ తన చేతిలోని ఆంధ్రప్రభ దినపత్రిక నాకిస్తూ నాచేతిలోని 'ఉదయం' పత్రిక పట్టుకు వెళ్ళిపోయాడు.

చిత్రమైన వ్యక్తిలా అన్పించాడు. అయినా ఆయన మాటలు చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తూనే వున్నాయి. ఆలోచిస్తూనే వున్నాను. ఆయన సాయంకాలం కన్పిస్తాడేమో అని చూశాను. కన్పించలేదు. మరుసటిరోజు రూము ఖాళీ చేసి తిరిగి వెళ్ళిపోయే ప్రయత్నంలో పేపరు యిచ్చేద్దామని యెదటి కాటేజీ తలుపు తట్టాను. జవాబు రాలేదు.ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోయాడా! తాళం వేసిలేదు. మరెవరన్నా కొత్తవాళ్ళు వచ్చారా అన్నఅనుమానంతో తలుపు మళ్ళీ తట్టాను. తలుపులోపల ఘడియ వేసిలేదులా వుంది. తేరుచుకుంది. ఆయన జాడలేదు కానీసన్నగామూలుగు విన్పిస్తోంది.'ఏమిటీ మూలుగు' అనుక్కుని రెండడుగులు లోపలికి వేశాను. బాత్ రూముదగ్గర నేలమీద పడిపోయివున్నాడు. శంభూప్రసాద్ వాంతులు చేసుకున్నట్టుగా చుట్టూ అసహ్యంగా వుంది.వాటిమీద ఈగలు ముసురుతున్నాయి. చప్పున దగ్గరగా వెళ్ళి పిలిచాను. చెయ్యి పట్టుకొని కదిలించాను. అతనుమెల్లిగా కళ్ళు తెరిచాడు. నిస్సహాయంగా చూస్తూ'దోస్త్... నాపరిస్థితి బాలేదు. రాత్రినుంచీ వాంతులు. యెవరినీ పిలిచే శక్తి కూడా లేక... యిలా యిలా ..." అతని నోటి వెంట సరిగా మాటరావటం లేదు. నిన్న అతని రూపానికీ యివాళ రూపానికీ తేడా చూస్తుంటే నాకు జాలి ముంచుకు వచ్చింది. యెవరూ పరిచితులు లేని ఈకొత్త ప్రదేశంలో పాపం ఆరోగ్యం దెబ్బతిన్నది. నామనసు జాలితో నిండి పోయింది. అంతేనీళ్ళు తీసుకుని అవన్ని శుభ్రంగా కడిగి బట్టలు మార్చి మంచంమీద చేర్చి డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకువెళ్ళి ఆరోజు ప్రయాణం ఆపుకుని అతన్ని కని పెట్టుకుని వుండిపోయాను. మరుసటి రోజుకి అతని స్థితి మెరుగైంది. హోటల్ భోజనం సరిగాలేక అలాఅయిందనీ మరేంఫర్లేదనీ డాక్టర్ చెప్పాడు. అప్పుడు నేను బయలుదేరివెళ్ళిపోతూ అన్నాను.

"యింత దూరం వచ్చారు కదూ. యేంతో ప్రమాదం తప్పి బయట పడ్డారు కదూ. దేవుడిని దర్శించుకుని మీవూరికి వెళ్ళండి." అన్నాను.

ఆయన తల అడ్డంగా వూపాడు.

"నాకు భగవంతుడు మీలో కన్పిస్తున్నాడు. దోస్త్... మీరు చేసిన సహాయానికి కృతజ్ఞతలు ఎలాచెప్పాలో తెలియటం లేదు. కానీ నా జీవితం ఉన్నంత వరకూ మిమ్మల్ని మర్చిపోలేను. వాఅ్రడేస్ యిదిగో ఒకసారి మా వూరికి రండి. అంటూ వాఅ్రడెస్ తను తీసుకుని చేతులెత్తి నమస్కరించాడు.

ఈచిన్న సహాయానికి యింత కృతజ్ఞతా! అంద

రూ యిలా యెందుకు ఆలోచించరు. ఆలోచిస్తే ఈనాటి మనుషుల పోకడ యిలావుంటుందా! ఆలో చిస్తే ఈనాటి మనుషుల పోకడ యిలా ఉంటుందా! ఆలోచిస్తూనే తిరిగి ఇల్లు చేరాను. వారం తర్వాత అతని దగ్గర నుంచి వుత్తరం వచ్చింది. జవాబు రాశాను. మళ్ళీ వుత్తరం రాయలేదుశంభూప్రసాద్. నేనూ అతని వుత్తరాలకోసం యెదురు చూడలేదు. కానీ ఓ రోజు అతని దగ్గరనుంచి వుత్తరం వచ్చింది చాలా సంవత్స రాల తర్వాత.

దోస్త్ మీవూరు యేదో పనివుండి వచ్చాను. మిమ్మ ల్ని చూడాలని అన్పించింది. వెతుక్కుంటూ వచ్చాను. కానీమీరు వూరిలోలేరు. చాలా నిరాశ కల్గింది. వెళ్ళి పోయాను. నామనసెందుకో మీవైపుకి లాగుతోంది పోనీ వుత్తరాలు రాయకూడదూ.

ఇట్లు
శంభూప్రసాద్

ఇలా తిరిగి మామైత్రి పెరగసాగింది. వారానికి ఒకసారి నావుత్తరం అతనికీ అతని వుత్తరం నాకూ చేరి తీరాల్సిందే. మొదట యిది ఓ అలవాటుగా తర్వాత తర్వాత మానలేనంత మానసిక బలహీనంగా తయా రైంది. నామనసులో ఓకోరిక వుంది. అతని ఇల్లు యెలా వుంటుంది. ఇల్లాలూ పిల్లలూ యెలా వుంటా రు'. వారితో యితను యెలా వుంటాడు. ఒక్కసా రంటే ఒక్కసారి వెళ్ళి చూడాలన్న కోరిక పెరిగి పెరిగి మహావృక్షం కాజొచ్చింది.

వెళ్లాలనీ వెళ్ళకూడదనీ గుంజాటన. అతను భార్య వున్న అదృష్టవంతుడు. సుఖశాంతులలో జీవిస్తూ వుండి వుంటాడు. ఒక్కసారి అతని ఇంటినీ ఇల్లాలినీ చూసి తీరాలి.గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నారు శివాజీరావు గారు.

శంభూప్రసాద్ దగ్గర నుంచి వుత్తరం రాకపోవటం వల్ల అతని ఆలోచనలతోనే శివాజీరావుగారికి టైము గడిచిపోయింది. కోడలు నిద్రలేచింది. 'అమ్మయ్య' అనుకుని కుర్ర కిందపడేసి వచ్చి వరండాలో కుర్చీలో వాలిపోయారు. పది నిముషాలు కాకుండానే 'మామ య్యా టీ తీసికోండి' అన్నశ్యామల పిలుపుకి కళ్ళు తెరిచారు.

ఈపిల్ల మనస్తత్వం యేమిటోగానీ కాసేపున్న మర్యాద కాస్సేపు వుండదు అనుకుంటూ టీ తాగ సాగారు.

3

శివాజీరావుగారు స్నేహితుడిని చూడాలని బయలు దేరారు. యెక్కువ ప్రయాసలేకుండానే వూరు చేరు కుని స్నేహితుడు యిచ్చిన అడ్రెస్ ప్రకారం ఇల్లు వెతుక్కున్నారు. అదిఓచిన్న పెంకుటిల్లు చుట్టూ పడిపోయిన ప్రహరీగోడ. ఇంటి ముందు పచ్చగడ్డి పెరిగి వుంది. వాకిట్లో ఇద్దరు పిల్లలు గోలీలు ఆడు కుంటూ అడిగారు.

'శంభూప్రసాద్‌గారి ఇల్లు యిదేనా'

'ఆ...ఇదే... లోపలికి వెళ్ళండి' తలెత్తి చూడకుం డానే జవాబిచ్చారు వాళ్ళు.

శివాజీరావుగారి మనసు గమ్మత్తుగా స్పందించ సాగింది. తనకోరిక తీరబోతూవుంది. ఒక్కోఅడుగు వేస్తూ వసారా దగ్గరకు వచ్చారు.

ఇంతలో ఇంట్లోనించి బిగ్గరగా కేకలు విన్పించి టక్కున ఆగిపోయారు. "యేమండోయ్ యెక్కడ వచ్చారూ! దీపాలు పెట్టాను.యిలా తగలడండి... పణ్ణం పెడతాను."

జవాబురాలేదు.

"ఆ కుక్కపిల్లల మీదా పిల్లి పిల్లలమీదా వున్నప్రేమ లో పిసంవంతు కూడా నామీద లేని మిమ్మల్ని యేం చేసినా పాపంలేదు. ఓమొగుడు ముండా కొడకా ఓసారి యిలా తగలడమని చెప్పానా!" ఆవిడ కుంచు కంఠానికి చెవులు దిబ్బెళ్ళు పడసాగాయి.

ఆవిడ యెవరై వుంటుంది! ఎవర్ని వుద్దేశించిన మాటలకి శివాజీరావుగార్కి అర్ధంకాలేదు. అసలు ఆడదాని నోటి వెంట యింత కర్కశమైన మాటలు వినటం తన జీవితంలో యిదే మొదలు. యింతకీ ఆ దురదృష్టవంతుడెవరో!

"ఏమండీ...ఒస్తారా లేక కుర్ర పుచ్చుకురానా"

"నీ భక్తి తగలెయ్యా నన్ను నరకం పెట్టకే నీకు

ప్రపంచ గొప్ప అంకెల పోటీ

రూ. 50,000 విలువ చేసే బహుమతులు తప్పక గెలవండి!

ఎంట్రీ ఫీజు లేదు.

ఖచ్చితంగా ఓ ప్రైజు గెలవండి

నమూనా మొత్తం 24 : వెయ్యి వరకూ పంపిణీ చేయబడే బహుమతుల్లో మీరు తప్పక బహుమతి గెలవండి.

5	10	9
12	8	4
7	6	11

1). రూ 10,000(పదివేలు) లేదా వెస్పాస్కూటర్.

2) రెండవ బహుమతి *NESCO*—టూ—ఇన్—వన్. 85— మోడల్ రూ. 175/—లకు మాత్రమే.

3). 3వ బహుమతి ప్రపంచప్రఖ్యాత *NESCO* ట్రాన్సిస్టర్, హైమీడియం వేవ్ గ్యారంటీ వెల రూ 300/— సగం రేటుకే.

ఖాళీ గదులను పూరించండి. కావీ, నిలువుగా, అడ్డంగా, ఐమూలగా ఎటు గూడినా మొత్తం 30 రావాలి. ఒక అంకె ఒక్కసారి మాత్రమే ఉపయోగించాలి.

మొట్టమొదటి ఎంట్రీకి రూ. 1000/— నగదు బహుమతి. గెలుపొందిన వారు వారు పొందిన బహుమతి ననుసరించి తపాలా, ప్యాకింగ్ మరియు లైసెన్సు ఫీజుచెల్లించ వలసి వుంటుంది. ప్రమోటర్ల నిర్ణయమే తుదినిర్ణయం. ఎంట్రీలు స్వంత చిరునామా గల కవరుతో హిందీ లేదా ఇంగ్లీషులో వ్రాసి 15 రోజులలోగా పంపాలి. మీ ఎంట్రీలు పంపవలసినది.

MARSHAL &CO,
D-11, NEW GOVIND PURA, DELHI- 51.

రూ. 1,00,000/— విలువైన బహుమతులు గెలవండి ఎంట్రీ ఫీజు లేదు

మొదటి బహుమతి: రాజదూత్ మోటార్ సైకిల్ లేదా రూ. 10,000/— నగదు కన్సొలేషన్ బహుమతి: లేటెస్ట్ ఇంపోర్టెడ్ జపాన్ మోడల్ టూ—ఇన్—వన్ రూ.960/— విలువైనది చైన్ లింక్ స్కీమ్ క్రింద రూ. 240/— కే పొందండి. 16 నుండి 24 వరకూ అంకెలను ఉపయోగించండి నిలువగా, అడ్డంగా నాలుగు మూలలా ఎటు కూడినా మొత్తం 60 రావాలి. ఒక అంకె ఒక్కసారి మాత్రమే వాడాలి. మీ ఎంట్రీలను 15 రోజులలోగా పంపండి.

22	15	20
17	19	21
18	23	16

		21
	20	
19		

SONI INTER NATIONAL (60 UH)
Post Box No. 9403, Delhi - 51.

దణ్ణం పెడతానే. యిందాక నువ్వు పెట్టిన పెకోడీలు తిన్నవి అరగనేలేదు. అప్పడే నీదండకం మొదలెట్టావా'' దీనంగా వినిపించింది.

ఆగొంతుని కుతూహలంగా విన్న శివాజీరావుగారి తల గిర్రున తిరిగిపోయింది. ఆగొంతు... శంభూప్రసాద్‌ది.

దేవుడంటే నీకు భక్తిలేదు. కనకనే మన్ని ఆ దేవుడిలా వేపుకుతింటూన్నాడు. స్నేహితుడి అప్పుకి అడ్డం వుండి వాడుకాస్తా ఆ అప్పుయెగ్గొట్టి పారిపోతే మనింట్లో సొమ్ముని పట్టుకుపోయాడా మార్వాడీ. అయినా నీకు బుద్ధి రాలేదు. మనుషులే కావాలి. వాళ్ళే దేవుళ్ళంటావు. పిల్లలు రెక్కలొచ్చి యెగిరిపోయినా నువ్వు శనిగ్రహంలా నాకు మిగిలావు. అయినా నేను నీకు దణ్ణం పెడుతూనే వున్నాను. యెందుకో తెల్సునా.యిది పతివ్రతా లక్షణమనీ యిలా చేస్తే లక్ష్మీదేవి నా నట్టింట తిష్ట వేస్తుందనీ మాలమ్మ నాకు చెప్పింది. ఇందుకే నీకు అన్నం విస్తట్లో పెడుతున్నాను''.

శివాజీరావుగారింక వినలేకపోయారు. అంతే గబుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. వకవకా నాలుగడుగులు వేశారు. ప్రేమ పూర్వకమైన పిలుపు వినిపించింది. ''దోస్త్ ఎప్పుడొచ్చావ్! అప్పుడే వెళ్ళిపోతూన్నావా. వెళ్ళద్దు దోస్త్‌రా వెనక్కి. శంభూప్రసాద్ ముఖంలో కళలేదు. తెల్లగా పాలిపోయినట్లుంది. ఆయన దగ్గరగా వచ్చాడు. స్నేహితుడి ముఖంలోకి చూస్తూనే అనుకున్నారు శివాజీరావుగారు. తనిలా కబురూ గాలీ లేకుండా రావటం అన్నది యెంత పొరబాటు పనోఅని శంభూప్రసాద్ చెయ్యి పట్టుకుని సున్నితంగా నొక్కి వదిలేస్తుంటే శంభూప్రసాద్ ముఖంలో చెప్పలేనంత సంతోషం కన్పించి ఆశ్చర్యం కల్గింది శివాజీరావుగార్కి.

నేను ... వుత్తరం రాయలేకపోయాను. ...మన్నించు' శంభూప్రసాద్ గొంతు గాద్గదికమైంది.

ఫర్లేదు.నీవుత్తరం కోసం యెన్నేళ్ళైనా యెదురు చూస్తాను. మనం ఆవుత్తరాల ప్రపంచంలోనే బ్రతుకుదాం.కానీ ''దోస్త్ రానిక నీకోసం'' అంటూ మిత్రుడిని ఒక్కసారి గట్టిగా కౌగలించుకుని వదిలేసి చకచకా నడిచి ఇల్లు దాటిన శివాజీరావుగార్ని వారించలేక అలాగే నిలబడిపోయాడు శంభూప్రసాద్. ఆయన కళ్ళలో రెండు కన్నీటి చుక్కలు మాసిన గుబురు గడ్డంలోకి జారిపోయాయి.

ఇంటి ముఖం పట్టిన శివాజీరావుగార్ని కోడలు పిచ్చిపిల్లలా ఆమెకి నిద్రాభంగం కలక్కుండా పిచ్చి కలని కొట్టటం ఓ ఆటలా సరదాగా అన్పించసాగింది. తిరిగి ఆయన మనసు స్నేహితుడి దగ్గరకి పరుగు తీసింది.

దోస్త్ నీ మనసుని నీభార్యయేంఅర్థంచేసుకోగలదు. ఆవిడ సగటు మనిషి. మానవత్వపు విలువల విషయంలో నీ యెత్తుకు యెదగటం ఆమెవల్ల కాదు. నేనే నిన్ను చాలా ఆలశ్యంగా అర్థం చేసుకున్నానుకదూ.

ఆయన మనసునిండా శంభూప్రసాదే.

*

చల్లా సుబ్రహ్మణ్యం

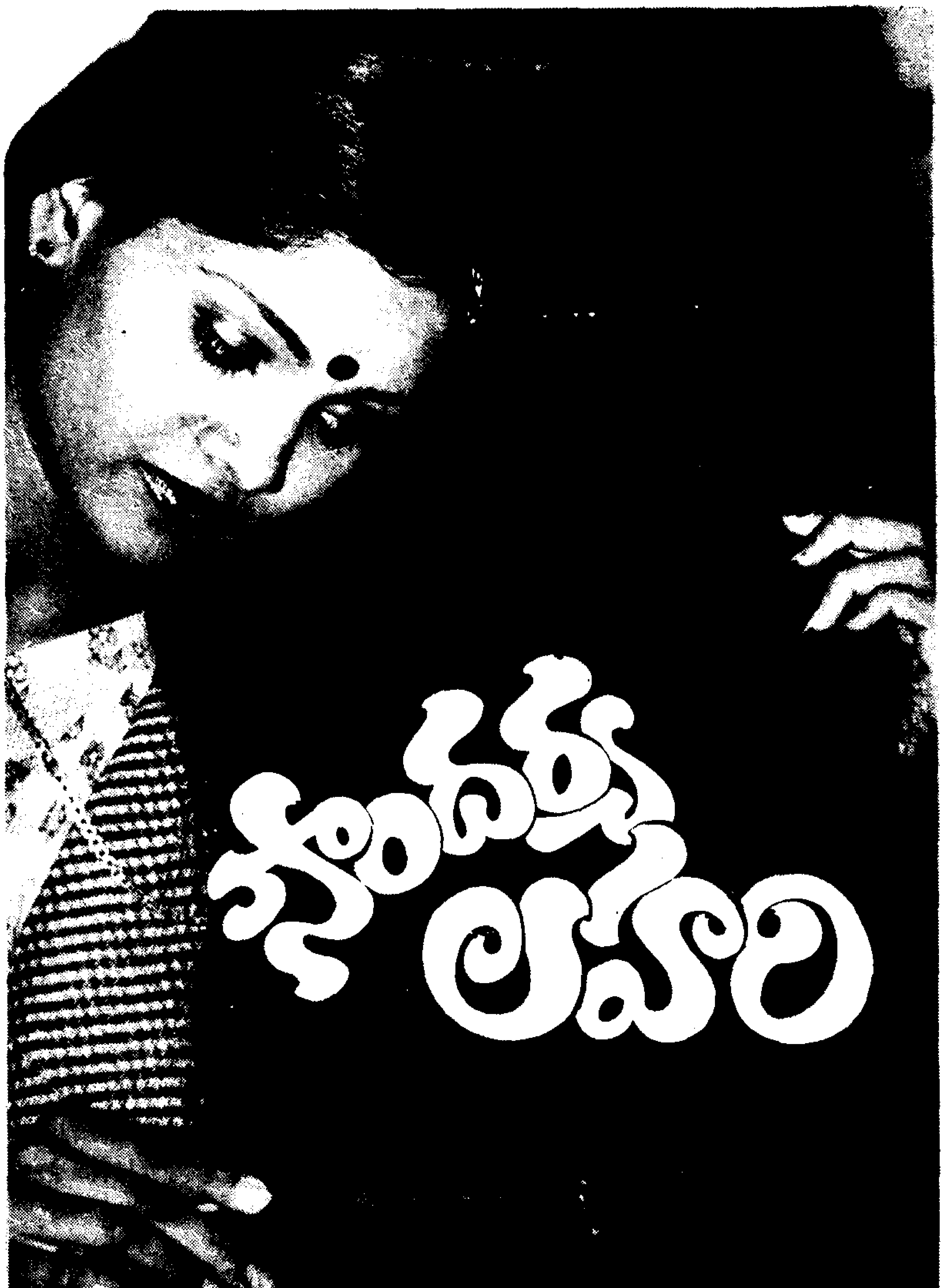

వివరాలు వచ్చే సంచికలో..